

Meredith Appleyard

Ordinace v divočině

AL
press

edice
KLOKAN

Meredith Appleyard

Ordinace v divočině

edice
KIOKAN

Copyright © Meredith Appleard, 2017

Translation © Pavel Dufek, 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu No Job for a Girl, vydaného
nakladatelstvím Penguin Random House Australia Pty

Ltd v roce 2017,

přeložil Pavel Dufek

Redakční úprava Lukáš Foldyna

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-812-6

*„Nikdo z nás nemůže vědět, čeho je schopen,
dokud neprojde těžkou životní zkouškou.“*

Elizabeth Blackwellová

1. kapitola

Kdyby existovala nějaká jiná možnost, Lea by jí určitě využila. Uvítala by ji s otevřenou náručí. Jenomže žádná nebyla. Olizovala si rty, aby si je co nejvíc navlhčila a mohla polknout, a otírala si zpoceně dlaně o nohavice džínů.

Další poryv ostrého větru, a malé dvoumotorové letadélko div nespadlo z oblohy jako kámen. Lea měla žaludek rázem až v krku. Pevně sevřela loketní opěrky, až jí záprstní klouby zbělely. Mezi lopatkami ji svědil studený pot. Krčit se v hliníkové skořápce, kterou cloumá víchr v nadmořské výšce tisíců metrů, v tu ránu vyskočilo na špici jejího žebříčku nejméně oblíbených kratochvíl.

Odvážila se pohlédnout stranou. Muž zabořený do sedadla přes úzkou uličku ani na okamžik neodlepil oči od časopisu *Guns & Ammo*, specializovaného na palné zbraně a střelivo, který měl rozevřený na klíně. Rozhlédla se po malé palubě. Zbylí čtyři cestující se zdáli stejně neteční jako on. A pilot se smál a klábosil s pasažérem na sousedním sedadle.

Vlhko, které před momentem postrádala, jí zaplavilo ústa.

Letoun Piper Chieftain se totiž otřásal jako loďka, se kterou si pohazují vlny na rozbouřeném moři. Ještě chvíli, a pochlubí se ostatním, co zhltna k snídani. Mysleli to odborníci vážně, když tvrdili, že vzduchová turbulence není nebezpečná?

Sáhla do kapsy u sedadla, ale nic v ní nenahmatala. No na zdar! S pytlíky na zvratky si nikdo nelámal hlavu. Chvatně

prohrabala své příruční zavazadlo, ale ani tam neuspěla. Neměla s sebou nic než plátěnou tašku.

Oči jí slzely. Znovu si olízla rty a polkla nasucho. Opěrek se držela tak křečovitě, až ji z toho rozbolely prsty. V duchu smolila pohřební řeč. Za všech okolností se snažila dělat něco užitečného. Nebála se stát si za tím, v co věřila... Turbulence při cestování v malém letadle ji vyděsila k smrti.

Ozval se pilotův hlas a laciné reproduktory přitom prskaly. „Lidi, omlouvám se za to kodrcání. Už by to nemělo trvat dlouho. Zůstaňte připoutaní. Uvidím, co se s tím dá dělat.“

Letadélko sebou neklidně házelo dál. Lea zavřela oči a pevně tlačila víčka k sobě. V duchu si přehrávala pokyny, jak si má počínat v případě nehody, a pro jistotu se choulila do klubíčka. Po chvíli, která jí připadala jako věčnost, se změnila výška tónu motorů a let se zklidnil. S velkou námahou povolila křečovitý stisk opěrek a propínala si prsty.

Předsevzala si, že si na to bude muset zvyknout. Příští měsíce ji totiž čekalo právě takovéhle cestování do práce a z práce. Pozvracet se do klína nebo v horším případě na chlápka na vedlejším sedadle by nebyl nejlepší nástup do zaměstnání, kde měla beztak dost choulostivé postavení.

Přiměla se vykouknout z plexisklového okénka. Snažila se soustředit na vyschlá řečiště klikatící se pouští hluboko dole, místo aby si bůhví pokolikáté opakovala poslední rozhovor s Cameronem Crawleym, vedoucím oddělení bezpečnosti práce a pracovního prostředí.

Zaměřila se na oslnivě jasné solné pánve a přerušovaná pásma červeného písku. Přesto se v myšlenkách vracela k onomu rozhovoru... K muži oděnému do uhlazeného obleku a jen chabě zastírajícímu nesnášenlivost vůči ženám. Tento postoj byl v rozporu s jeho věkem a postavením ve firmě. Cameron Crawley vypadal na méně než na Leiných

třicet osm let. Na podobný předsudek sice narazila již dřív, obvykle se s ním však setkávala u starších dělníků.

Obzor se ztrácel v nekonečnu. Zaháněla bolest, která jí svírala krk. Při tom pohovoru dal své stanovisko jasně najevo. Ani ne tak tím, co řekl, jako spíš tím, co nevyslovil. Daleko raději by její místo svěřil někomu – komukoli – s mužskými pohlavními hormony. Pořád dokola zdůrazňoval, jak jsou podmínky na odlehlých staveništích drsné i pro muže. Skrytě tím vyjadřoval pochybnost, že tam vydrží bez úhony ona. Málokteré ženě se to podařilo. A ty, které to dokázaly, byly stejně tvrdé jako jejich mužské protějšky.

Takový parchant! Slizoun Crawley. Letmo se ušklíbla.

Jenomže kromě ní nebyl nikdo k mání. Alespoň ne v tak krátké lhůtě. To byl pravý důvod, proč jí to místo nabídlí, a ona to věděla. Teoreticky nemohl nikdo popírat, že Lea Jacksonová má dostatečnou kvalifikaci, schopnosti a předpoklady. Jenom jí trochu scházela praxe. Ale ať si všichni klidně myslí, že to není práce pro ženskou. Ona v hloubi duše cítila, že na to má a že nikoho nezklame, hlavně ne sebe. Jenom potřebovala čas, aby to mohla dokázat. Ať s tříměsíční zkušební dobou od Camerona Crawleyho, nebo bez ní.

Lokla si vody z láhve, kterou jí předtím pilot podal, a tím si zvlhčila ústa a rty. Po tom všem, oč v minulosti přišla a co obětovala, si umínila, že tuhle práci ztratit nesmí. Jestliže jejím osudem nebyl partnerský vztah a rodina, ukáže jim, že žena zvládne funkce koordinátora bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a zdravotníka na stavbě ve vnitrozemí úplně stejně jako muž. A možná ještě lépe. Zašroubovala víčko na hrdle láhve s vodou a zastrčila ji do pestrobarevné plátěné tašky u nohou.

Za půl hodiny začalo letadlo postupně sestupovat. Lea přitiskla nos k okénku a očima pátrala po krajině. Náhle zpozorovala nově postavené stožáry pro vedení vysokého

napětí, rozmístěné po poušti jako indiánské hlídky. Na červeném písku a playách se vypínaly majestátně jako rozpažené postavy a čekaly, až na ně lidé navěsí lana tlustá jako její zápěstí, jimiž potom bude proudit elektřina do nového dolu v Nickel Bluffu. Mhouřila oči směrem k obzoru a doufala, že zahlédne blok rozebíratelných budov, který se záhy stane na tři týdny v měsíci jejím domovem. Neviděla však nic než nekonečný rezavě červený prach posetý balvany a tu a tam křoviny, kde převládala lebeda.

Jakmile letoun konečně dosedl na pevnou zem, Lea si zhluboka oddechla úlevou. Před přistáním koukala z okna, zrovna když přelétali nad stavenišťem pro důlní činnost Nickel Bluff. Měla na něj krásný výhled. Na směsici mobilních a polotrvalých budov a robustní zařízení stavenišť. Letiště sestávalo z jedné boudy a nezpevněného vzletového a přistávacího pásu.

Hned jak pasažéři vystoupili, pilot jim vyložil zavazadla a oni se ploužili přes odbavovací plochu k velmi strohému terminálu. Lea přidala do kroku a nespouštěla z očí vysokého urostlého muže před sebou. Zaslechla, jak pilot říká: „Alexi, rád vás zase vidím. Chtěl jsem vám říct, abyste se tolik nepřepínal.“ Uhodla, že jde o člověka, kterého měla vyhledat: Alexe McKinleyho, stavební dozor a svého přímého nadřízeného.

Do terminálu dorazili současně. „Já jsem Lea Jacksonová, vaše nová zdravotnice a koordinátorka bezpečnosti a ochrany zdraví při práci,“ představila se a sebejistě se usmála.

Nereagoval na to, že mu podává ruku. Díval se na ni chladným a modrým očima. „Kde je Steve Simons?“

V tu ránu jí úsměv zmrzl na rtech. „Oni vám to neřekli? Jeho žena vážně onemocněla, tak odjel domů. Jsem tu místo něj.“

Prohlížel si ji od hlavy k patě, pak kývl hlavou a prohodil: „To se ještě uvidí!“ Nato se vzdálil.

Lea přestala zírat s otevřenou pusou a rychle se rozhlédla, aby zjistila, zda jejich stručnou konverzaci někdo slyšel. Trochu ji uklidnilo, že ne. Zvedla kufr a pospíchala za ním směrem k ohraničené ploše používané jako letištní parkoviště. McKinley již seděl v zaprášené Toyotě Land Cruiser a netrpělivě bubnoval prsty na volant. Dva muži spěšně nakládali zavazadla do úložného prostoru vozu. Letmo se usmáli, mrkli na řidiče a pomohli jí zvednout kufr přes hranu.

„Díky,“ ocenila jejich snahu. S nepříjemným pocitem pozorovala, jak oba galantní muži nasedají na zadní sedadlo, aby mohla sedět vpředu, vedle McKinleyho. Ten nehnul ani brvou.

Vyrazili z Nickel Bluffu a kodrcali se po kamenité cestě, sotva širší než jeden jízdní pruh. Hlavou se jí honily nesčetné otázky, ale raději držela jazyk za zuby. Oba muži na zadním sedadle si povídali spolu a ten za volantem ji ignoroval, jako kdyby byla vzduch. Úkosem ho sledovala, aniž pootočila hlavu. Hladce oholené čelisti měl pevně stisknuté a pozorně se soustředil na cestu před sebou.

Sprosták jeden! Ta myšlenka jí náhle proběhla hlavou a ona ji hned stejně rychle zapudila. Nebylo cesty zpět. Nějak to musela zvládnout. Závisela na tom její budoucnost. A copak se dosud již nepoučila, že první dojem často klame?

Měl široká ramena a džíny ani khaki košile na něm nevisely. Přitom je nevyplňovalo sádlo, ale svaly. Hnědé vlasy měl vyšisované sluncem, rovné jako hřebíky a sčesané dozadu z opáleného širokého čela. Jeho oči si zapamatovala: průzračně modré jako jasná zimní obloha – a zrovna tak ledové. Ústa měl pevná a nesmlouvavá.

Kdyby se někdy usmál, zřejmě by působil docela hezky – alespoň na muže ošlehaného drsnými vnitrozemskými pod-

mínkami. Nebylo snadné určit jeho věk, ale hádala mu kolem čtyřicítky; možná o něco víc, avšak ne o moc víc, než bylo jí samé. Vzápětí pozornost obrátila k vyprahlé krajině a snažila se nemyslet na nervózní svírání žaludku. Tahle práce byla výborná příležitost jak po stránce odborné, tak finanční. Nemohla si ji dovolit zahodit. I kdyby to znamenalo, že bude muset snášet nabručeného, nespolečenského šéfa a nechat si od něj líbit ponižování.

Minuli dopravní značku s písmenem A. Alex sáhl po vysílačce a zapnul ji. Ozvalo se zapraskání.

„Lehké vozidlo vjíždí do pásma A, míří směrem na jih,“ ohlásil se úsečně a položil vysílačku zpátky na místo.

Lea z toho usoudila, že každý úsek úzké silnice nese označení písmenem abecedy. Řidiči všech vozidel měli za povinnost se identifikovat a udat směr jízdy, kdykoli přejížděli do dalšího úseku.

„Jak dlouho to trvá do tábora?“ vyhrkla, dřív než se stáhla zarazit.

Silné prsty stiskly volant. „Padesát minut.“

„Aha.“ Padesát minut zarytého mlčení. Hurá!

Zadívala se znovu na krajinu. Nechala se unášet ohromnou rozlehlostí jakoby měsíční scenérie. Hrála všemožnými barvami, počínaje cihlově červenými odstíny písečných přespů přes oranžově žluté a okrové zabarvení balvanů až po stříbřitá křoviska lebedy a zelenkavě šedé akácie. A tomu všemu vévodila nekonečná jasně modrá obloha nad pouští.

Dala se do počítání stožárů vysokého napětí, které míjeli. Podle jejího odhadu mezi nimi byl odstup přibližně pět set metrů. Jakmile napočítala do dvaceti devíti, vůz zpomalil a zastavil u zavřené brány. Nevěřila vlastním očím. Ocitli se v pustině, kde lišky dávají dobrou noc, a zničehonic se tu vyskytují ploty a brány!

McKinley se k ní obrátil. I když mu přes tmavá skla slunečních brýlí neviděla do očí, došlo jí, co po ní chce.

„Já ji otevřu a vy si vezmete na starost příští,“ nabídl se spolucestující sedící za ní a vyskočil z auta, zatímco ona zápolila s bezpečnostním pásem.

Když za nimi bránu zavřel a nastoupil zpátky, otočila se a usmála se na něj. „Díky!“

„Nebojte se, odsud do tábora je jich ještě spousta. Jestli chcete, můžem spolu dělat vrátného na střídačku.“

Zatvářila se vyplašeně a on se zasmál. „Každý řidič tady potřebuje vrátného – někoho, kdo mu bude otvírat a zavírat brány. Ty jsou po celé trase. Ani nevím přesně, kolik jich je mezi Nickel Bluffem a prvním táborem. Nikdy jsem je nepočítal.“

„Je jich pět.“

Všichni tři natočili hlavu k řidiči. „Na tomhle úseku je pět bran a za žádných okolností nesmíte žádnou z nich nikdy nechat otevřenou,“ dodal.

Lea si tuto odměřenou poznámku vyložila jako nařízení adresované především jí. „Rozumím,“ odpověděla. „První pravidlo buše: vždycky zavřít bránu.“

„Pochopila jste to rychle,“ rýpl si její spoluvrátný a prostrčil ruku mezerou mezi sedadly. „Už jsme se měli představit dřív, ale trochu jsme měli honičku s odjezdem. Já jsem Jason Roberts. A tohle je Tyler Graham.“

Lea mu podala ruku a pak ji natáhla škvírou k Tylerově. „Lea Jacksonová. Ráda vás oba poznávám.“

„Vy jste tu za Stevea? Slyšel jsem, že má nemocnou manželku a už se nevrátí.“

„Ano, to je pravda,“ potvrdila.

McKinley se zatvářil znechuceně.

„Takže, Leo, vy jste tady u nás poprvé?“ Kdyby se Jason dokázal protlačit skulinou mezi sedadly ještě dál, už by jí seděl na klíně.

Potlačila úsměv. „Jo, tady poprvé, ale v buši jsem už pracovala. A co vy?“

„No, my na téhle štaci makáme od samého začátku. Ze všeho nejdřív jsme stavěli tábor a silnice. Teď jsem měl týden volna.“

„V letadle jsem si vás nevšimla.“

„My jsme přiletěli včera odpoledne. Měli jsme něco na práci v Bluffu.“

Na všechno, co Jason říkal, Tyler kýval hlavou. Ze samých rozpaků mu na baculatých tvářích naskákaly růžové skvrny. Lea odhadovala jeho věk a pochybovala, zda se již holí. Divila se, že se tak brzy postavil na vlastní nohy a pracuje na odlehlé stavbě. Oba na sobě měli džíny a reflexní košili.

„Jaké funkce tu zastáváte?“

„Já jsem inženýr a tady Tyler je zeměměřič u jedné stavební firmy.“

Tyler opět přikývl a tváře mu zčervenaly.

„A odkud jste?“ zajímala se Lea.

„Já pocházím z Loxtonu v Riverlandu. Šel jsem na vejšku do Adelaide a v podniku jsem začal pracovat před pár lety.“

Obrátila pozornost k Tylerovi. „Port Au-gus-ta,“ vykoktal. „Také jsem studoval v Adelaide, stejně jako Jase.“

„Port Augusta!“ Lea si povolila bezpečnostní pás, aby se mohla natočit víc a dívat se jím do obličeje. „Před lety jsem tam pracovala ve špitále. Nechala jsem se najmout jako zdravotní sestra přes agenturu. Byly to báječné časy. Měla jsem to blízko do Flindersova pohoří... Většinu volného času jsem trávil kempováním a pěšími túrami do přírody.“

„Fakt?“ Tylerovi se rozzářily oči a všichni tři se pak nenuceně bavili o rozdílech mezi životem na venkově a v městě.

Když přijeli k další bráně, Lea si odepnula bezpečnostní pás a otevřela dveře, ještě než vůz zastavil. Dala pozor, aby v humpoláckých botách s ocelovou špičkou nezakopla o práh, a vyskočila z auta, aniž se podívala na muže vedle sebe.

Na mihotavém obzoru zahlédla nějaké obrysy a na sedadle se předklonila, aby viděla lépe. Jestli počítala dobře, zbývala už jen jedna brána. A tečky v dálce by měly představovat tábor. V nastávajícím období její nový domov i pracoviště. S výjimkou šesti dnů z každých dvaceti osmi, kdy měla v plánu trávit volno doma v Adelaide. Vzrušeně se chvěla očekáváním.

Začínaly se rýsovat budovy tábora. Lea se natahovala ještě víc dopředu, až měla bezpečnostní pás napnutý. Přála si a modlila se, aby jí vydržela sebedůvěra podložená dvěma krátkodobými pracovními poměry v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, které měla za sebou v Adelaide, a osmiměsíčním působením ve funkci koordinátorky BOZP na stavbě větrné farmy, což byl projekt stejného podniku. A doufala, že ji tyto zkušenosti dostatečně připravily na to, co ji čeká.

Tento projekt výstavby ve vzdálené oblasti vyžadoval koordinátora BOZP a zdravotníka. Málokdo měl obě kvalifikace. Jedním takovým byl Steve Simons a dalším právě Lea. O její způsobilosti coby diplomované zdravotní sestry s praxí na pohotovosti nemohlo být pochyb. Vlastně to byl klíčový faktor při výběru. Díky němu začala firma o jejím přeložení vůbec uvažovat. A málokdo z nových kolegů toužil po tom, pracovat na konci světa, sedm set kilometrů od nejbližšího hlavního města.

Plat měla dostávat pohádkový. V té pustině nebylo zač utrácet, navíc mohla šesti dnů v měsíci využívat k tomu, aby se nechala najímat agenturou na práci zdravotní sestry v nemocnici. Kdyby šlo všechno podle plánu, dokázala by značně snížit hypoteční dluh.

Za několik minut vůz zpomalil a zahnul na plochu označenou *Parkoviště*. Nápis byl ručně namalovaný na kusu plechu a ten připevněný drátem ke sloupku. Auto zaskřípalo a zastavilo před kdysi bílou mobilní buňkou. Leu hned na-

padlo, že vypadá trochu jako abnormálně velký dopravní kontejner s okny.

Na dveřích byl nápis *Kancelář*. Střechu zdobila soustava parabol a jiných antén. Za kanceláří stály řady totožných ubytovacích bloků a takzvaná občanská vybavenost – všechno rovněž přemístitelné. Lea otevřela dveře automobilu a vystoupila. Protáhla se a ve svěžím vánku jí hned slzely oči. Zimní slunce hrálo, zato vítr štiplavě studil; byl to takový ten vlezlý vítr, co se neprožene kolem vás, ale zaleze vám pod nehty.

Z dálky slyšela slabé rachocení: táborový generátor. Jason s Tylerem vystoupili. McKinley si zvedl sluneční brýle na čelo, zabouchl dveře na straně řidiče a přecházel z parkoviště ke kanceláři.

„Moc se tady neuhnízďte,“ houkl přes rameno. Lei překvapením spadla brada. Vzápětí za ním zaklaply dveře.

Jason se na ni podíval a zvedl obočí. „Proč myslíte, že se tak chová?“

„Nemám nejmenší ponětí,“ odpověděla. Pomalu se jí zmocňovala úzkost.

Tyler otevřel zadní dveře vozu a začal vyndávat zavazadla. Když došlo na její, zeptal se: „Co mám udělat s těmi vašimi?“

Zhluboka se nadechla, z podlahy před sedadlem pro spolujezdce popadla plátěnou tašku, přibouchla dveře a obešla auto k zavazadlovému prostoru.

„Vezmu si to. Díky, Tylere.“ Strojeně se na něj usmála. Společně vytáhli její kufr ven.

Vtom k nim přistoupil Jason a postavil se vedle Tylera. „Nechcete s něčím pomoci?“

Zavrtěla hlavou, přehodila si tašku přes rameno, vytáhla výsuvnou rukojeť kufru a přemýšlela, jak by jí asi tak mohli pomoci s jejím zatvrzelým šéfem.

„Díky, ale to se nějak vyřeší. Zřejmě došlo k nějakému nedorozumění.“ Slova se jí zadrhla v krku. Vzteky by bre-

čela. Přeci to všechno neabsolvovala proto, aby ji tady ponižoval nerudný nadřízený, který je netýkavý a popudlivý. Zamumlala nějakou nadávku, povytáhla si plátěnou tašku, uchopila držadlo kufru a vlekla se s ním přes kamenité parkoviště ke kanceláři.

2. kapitola

Než se Alex McKinley dočkal, až stavbyvedoucí Paul Prentice zvedne telefon, přihlásil se do systému v počítači. Ani si nesedl, a začal procházet nejméně dvě stovky e-mailových zpráv ve schránce. Hledal mezi nimi ty, které nesnesou odkladu. V tomto oboru byla týdenní absence na staveništi dlouhá doba. Inženýr, kterého mu přidělili, aby mu pomáhal zvládat tak velkou zátěž, již léta nepracoval v terénu. A dnes mu vypršela polovina lhůty.

„Paule,“ spustil, sotva se jeho šéf konečně ohlásil. „Cos to proved s mým koordinátorem BOZP? Jen co na pár dnů zmizím...“

„Poslouchej. Mandy Simonsově lékaři zjistili pokročilou fázi rakoviny prsu. Nevypadá to s ní dobře – seaběhlo se to hrozně rychle. Steve se rozhod s prací seknout. V podniku je už dvanáct let. Aby moh být u manželky, a přitom nemusel dát výpověď, stáhli jsme ho z terénu a prozatím bude pracovat na půl úvazku v našem sídle, takže bude mít víc času se jí věnovat. Tečka.“

„Chudák. No, to mu teda nezávidím.“ Alex zavřel oči a masíroval si bulku, která se mu tvořila na zátylku. „Ale ženskou! Paule, vždyť jsi mi za něj poslal ženskou!“

„No a? Podle všech dostupných informací se Lea Jacksonová na to místo hodí bezvadně. Z personálního oddělení ti určitě poslali její životopis. Tak si ho přečti.“

Alex si rukou prohrábl vlasy a sluneční brýle mu okamžitě spadly na zem. Zvedl je a zasunul si je do kapsy u ko-

šile. „Paule, ty víš, že proti ženským nic nemám. To není věc diskriminace. Ale sem prostě nepatří.“

„Vždyť tam u vás pracují i jiné ženy.“

„Jo, ale žádná z nich nevypadá jako ona. Kuchařce je přes padesát a je tlustá jako almara. Ani ti nebudu popisovat, jak vypadá uklízečka. A dodavatelova sekretářka, no, budiž, Dee se svou vizáží dělá maximum, co se dá.“

„Alexi, opatrně!“

„Paule, sám víš nejlíp, jak to tady chodí. Nemám zapotřebí víc problémů, než už beztak mám.“

„Však ona si Lea poradí. V tom se na mě můžeš spolehnout.“

Alex se zamračil a zatahal za spodní ret. „Jak si tím můžeš být tak jistý? Zní to, jako bys toho o ní věděl nějak moc.“

„Eve ji zná spoustu let.“

„Aha, tak je to teda...“

„Ne, McKinley, tak to není.“ Paulův hlas najednou zpřisněl. Takhle ho Alex slýchal, jedině když promlouval do duše jiným.

„Lea je u nás zaměstnaná osm měsíců a ví, jak to u nás chodí. A je to kvalifikovaná a zkušená diplomovaná zdravotní sestra. Měli bychom být vděční, že jsme sehnali někoho, kdo má takové předpoklady a je ochotný prakticky okamžitě zaskočit. Zaslouží si férové zacházení. Zapamatuj si to.“

Na chvíli nastalo ticho. „Beru na vědomí,“ prolomil ho Alex, neboť věděl, že nemá na vybranou.

Paulův hlas zjehl. „Jak jsi pochodil doma? Jak je na tom táta?“

Alex znovu zavřel oči. Stáhl se mu žaludek. „Až ho pustí ze špitálu, bude nějaký čas bydlet u mé starší sestry Heather.“

„Poslyš, kdybys potřeboval ještě nějaké volno...“

„Ne, to není nutné,“ vyštěkl. Vzápětí pocítil vinu a zmírnit tón. „Paule, jsem v pohodě. A dík za optání. Podle dok-

torů se táta uzdraví, ale pár měsíců to potrvá. To víš, už není nejmladší.“

„To nikdo z nás.“

Alex zaslechl povzdech a představoval si, jak starý Paul sedí za stolem v sídle firmy v Adelaide jako ve věži ze slovnoviny, zcela odtržený od reality. Vždycky ho míval před očima na staveništi, s ochrannou přilbou naraženou na hlavě. Bez ohledu na to, jak dlouho bude Paul sedět za stolem, Alex v něm jistě bude stále vidět pracovníka v terénu.

„Jsem v pohodě, všechno je v pořádku,“ zopakoval Alex po chvilce odmlky. I když sám věděl, že má do pohody daleko a už dávno není všechno, jak by mělo být. Potřeboval se zakousnout do práce, nepřetržitě zaměstnávat mozek, aby neměl čas se obírat tím, jak si zpackal osobní život. A aby si nepřipomínal skutečnost, že mu před týdnem touhle dobou málem zemřel otec.

Mráz mu přeběhl po zádech, když si připomněl, jak mu kardiotorakální chirurg telefonoval, že život jeho otce visí na vlásku. Prý komplikace po běžném koronárním bypassu. Při pooperační péči došlo ke krvácení. Otec musel zase na operační sál a přidaly se další problémy.

Alex a jeho sestry dva dny netušili, zda se z toho otec dostane. Naštěstí to dokázal. Když ho lékaři přemístili z jednotky intenzivní péče na pokoj, Alex odletěl zpět do práce. Ten týden by už nerad zažil znovu. Mělo to jedinou kladnou stránku: mohl strávit víc času se syny.

„Nuže dobrá, беру tě за слово,“ uzavřel Paul, čímž Alexe vrátil do přítomnosti. „V pátek se uvidíme na poradě vedení v Bluffu. A, Alexi, nezapomeň, co jsem ti řekl o Lei.“

Alex zavěsil sluchátko zpět do vidlice. Možná že přece jen vyznává nadřazenost mužů. Ale vždyť muži jsou muži. To platí vždycky a všude, za všech okolností. Podle jeho zkušeností nezáleží na tom, jestli mají doma manželku nebo milenkou. Když se k chťiči přidá alkohol, můžete se spoleh-

nout, že je zaděláno na problémy. Už tak měl dost starostí, a nyní ještě řešit potíže s opilci, kteří se perou o něco, co nemohou mít: o hezkou blondýnu s dlouhýma nohama a břidlicově šedýma očima.

Zvedl oči a právě ona stála před ním ve dveřích do jeho kanceláře s rukama v bok a těma šedivýma očima si ho chladně prohlížela.

„Takže co jste přesně myslel tou poznámkou, abych se moc neuhnízďovala? Uniklo mi něco, co bych měla vědět?“

Alex se posadil za stůl. Ona zůstávala stát na prahu. Vráska mezi obočím se jí prohloubila. On mezitím dvěma prsty vytukal na klávesnici její jméno a elektronická schránka mu nabídla zprávu s jejím životopisem.

Spěšně popojížděl kurzorem v několikastránkovém dokumentu. Paul mu nelhal: kvalifikaci na tu práci měla. *Ale*. Vždycky je nějaké „ale“. Na jejím diplomu sotva zaschl inkoust, a přestože její zkušenosti s prací ošetřovatelky v odlehle oblasti stály za zmínku, od té doby již uplynulo deset let. Nemluvě o tom, že měla minimální zkušenosti z práce v terénu ve funkci koordinátorky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci.

Než si stačil uvědomit, co dělá, vrátil se na začátek dokumentu. V dnešní době jsou informace jako datum narození a rodinný stav nepovinné, avšak Lea s tím nedělala tajnosti a neváhala věk uvést. Táhlo jí na třicet devět. Jeho pozornosti neuniklo, že udává adresu Adelaide Hills a má řidičský průkaz na těžká vozidla a motocykly. K jejím zálibám patřily pěší túry v přírodě a četba.

Odkáslala si a botami šoupala o podlahu. „Našel jste, co jste hledal?“

Alex vzhlédl od počítače a postřehl, že její prsty nezdobí žádný prsten. Hned si spílal, že si toho všiml. Co je mu po tom, jestli je svobodná, nebo vdaná? I když by pro ni bylo jednodušší, kdyby již byla zadaná.

Stoupl si. „Tam to je vaše místo,“ kývl směrem k ošoupanému kovovému stolu.

Stál v rohu a přilehlé stěny zdobily mapy, seznamy a bílá tabule, která už také zažila své. Stolní deska byla přečpaná a věci na ní neurovnané. Počítač, telefon, několik štosů dokumentů k vyřízení, dál hromádka šanonů a v neposlední řadě dva praktické předměty: přilba a sprej proti mouchám. Všechno pokrývala tenká vrstva červeného písku. Z rohu skrz klín okna dopadal na zaprášený stůl kužel matného světla.

„Udělejte si pohodlí.“